

Nr 20

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av väckta motioner om ändrade avskrivningsregler för byggnad som ingår i rörelse eller jordbruk.

(2:a avd.)

Till bevillningsutskottet har hänvisats följande inom riksdagen väckta, av utskottet till behandling i ett sammanhang upptagna motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I:158 av herr *Thorsten Larsson m. fl.* samt II:183 av herrar *Hansson* i Skegrie och *Larsson* i Borrby, vari hemställts, att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om skyndsamt utredning av frågan om värdeminskningsavdrag för byggnad som ingår i rörelse och att förslag till nya regler härför och för värdeminskningsavdrag för driftbyggnader i jordbruket snarast framläggas i enlighet med vad i motionerna anförts;

2) de likalydande motionerna I:437 av herr *Hagberg m. fl.* och II:527 av herr *Heckscher m. fl.*, vari hemställts, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla att särskilda sakkunniga utses för teknisk utredning om sådan reformering av avskrivningsreglerna för byggnad som ingår i rörelse eller jordbruk att en ökad avskrivning kan medgivas under byggnadens första tid; ävensom

3) de likalydande motionerna I:520 av herr *Lundström m. fl.* och II:632 av herr *Ohlin m. fl.*, vari bl. a. hemställts, att riksdagen måtte besluta i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa att Kungl. Maj:t i avvaktan på en vidare översyn av avskrivningsreglerna avseende byggnader inom rörelse (industribyggnader o. likn.) till innevarande års höstriksdag framlägger förslag om rätt till avskrivning intill tio procent av byggnadens värde under första året.

Såvitt avser de likalydande motionerna I:520 och II:632 behandlar utskottet i detta betänkande endast det under punkten 2 i motionernas hemställan upptagna yrkandet. Övriga yrkanden i ifrågavarande motioner behandlar utskottet i betänkande nr 25.

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för de i motionerna framförda yrkandena, får utskottet, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, hänvisa till motionerna I:158, II:527 (jfr II:526) och II:632.

Enligt 22 § 1 mom. kommunalskattelagen må från bruttointäkt av jordbruksfastighet avdrag göras för värdeminskning av till jordbruket eller dess binärningar eller till skogsbruket hörande driftbyggnader, däri inbegripna för driften nödiga bostadsbyggnader.

Närmare bestämmelser om värdeminskingsavdragets beräkning m. m. är meddelade i punkt 2 av anvisningarna till 22 § kommunalskattelagen ävensom i punkterna 2 b) och d), 3 och 4 i övergångsbestämmelserna till lagen den 7 december 1951 (nr 790) om ändring i kommunalskattelagen.

Nämnda bestämmelser om värdeminskingsavdrag äger tillämpning vid inkomstredovisning av jordbruksfastighet såväl enligt kontantprincipen som enligt bokföringsmässiga grunder, med undantag allenast för den i punkt 2 fjärde stycket av anvisningarna till 22 § meddelade bestämmelsen angående rätt till s. k. utrangeringsavdrag, vilken avser endast bokföringsmässig redovisning.

Värdeminskingsavdraget bör enligt bestämmelserna beräknas till viss procent av byggnadens värde. För fastställande av detta värde (avskrivningsunderlaget) finnes bestämmelser i förenämnda punkt 2 av anvisningarna till 22 § kommunalskattelagen. Ytterligare anvisningar för tillämpning av bestämmelserna har lämnats av riksskattenämnden i dess meddelande nr 4:1 år 1954 och nr 5:1 år 1955. Ifrågavarande bestämmelser och anvisningar inbegripna i korthet följande.

I första hand upptages värdet till *anskaffningskostnaden* om denna kan visas. Härvid beräknas värdeminskingsavdrag enligt värdeminskingsplan. Vid övergången till beräkning av avdrag å anskaffningskostnaden skall dock värdet upptagas till anskaffningskostnaden minskad med beloppet av tidigare åtnjutna värdeminskingsavdrag (samt i förekommande fall med oavskrivet värde å utrangerad eller avyttrad byggnad). Såsom ingångsvärde i planen bör på grund härav upptagas det sålunda bestämda restvärdet för byggnaderna, varefter värdeminskingsavdraget bestäms till viss procent av detta ingångsvärde.

Om anskaffningskostnaden ej kan visas, upptages värdet enligt en *schablonmetod*, innebärande att värdet av byggnaderna upptages till två tredjedelar av det under beskattningsåret gällande taxerade jordbruksvärdet, minskat med däri ingående skogsmarksvärde, i den mån det överstiger 25 000 kronor, samt med skäligt värde å mera betydande naturtillgångar och särskilda förmåner. Dessa anses såsom mera betydande om värdet av förmånerna överstiger en tiondedel av det taxerade jordbruksvärdet. Någon plan för beräkning av värdeminskingsavdraget erfordras icke vid tillämpning av schablonmetoden. Vidare gäller att varje taxeringsenhet bör behandlas för sig även för det fall, att flera taxeringsenheter tillsammans bilda en förvaltningsenhet.

Värdet kan också bestämmas enligt en *kombinerad metod*, därvid man utgår från ett värde beräknat enligt sistnämnda schablonmetod. Till

detta värde lägges kostnad för sådan ny-, till- eller ombyggnad, som utförts efter den tidpunkt, till vilken det enligt schablonen bestämda ingångsvärdet hänför sig. Å ingångsvärdet beräknas värdeminskingsavdrag för framtiden enligt plan. Kostnad för senare ny-, till- eller ombyggnad tillägges avskrivningsunderlaget. Senare ändringar av taxeringsvärdet påverkar däremot inte avskrivningsunderlaget, då den kombinerade metoden användes.

Värdeminskingsavdraget kan slutligen beräknas enligt ytterligare en metod. Riksskattenämnden har sålunda uttalat att om en jordbrukare kan visa anskaffningskostnaden för viss eller vissa byggnader, som uppförts före den tidpunkt, till vilken det under beskattningsåret gällande taxeringsvärdet hänför sig, och dessa kostnader enbart för sig överstiger det ovan schablonmässigt beräknade värdet, han bör äga rätt att beräkna värdeminskingsavdraget enbart å nämnda kostnader, ehuru de icke omfattar hela byggnadsbeståndet. Därvid bör dock kostnaderna minskas med medgivna värdeminskingsavdrag å hela byggnadsbeståndet från och med det första år på vilket kostnaderna belöper. Avdraget beräknas i detta fall enligt plan.

I allmänhet medges avdrag för värdeminskning å jordbrukets driftbyggnader med $1\frac{1}{2}$ procent av byggnadens värde.

Oavsett efter vilken metod avskrivningsunderlaget bestämmes kan i vissa fall ifrågakomma reducering av avskrivningsunderlaget med hänsyn till den i punkt 2 andra stycket av anvisningarna till 22 § kommunalskattelagen meddelade bestämmelsen rörande mervärde för s. k. överloppsbyggnader. Denna bestämmelse avser endast jordägarens egen bostadsbyggnad — exempelvis en slottsbyggnad — och sålunda inte driftbyggnader. Driftbyggnader medräknas i avskrivningsunderlaget även om de tillfälligtvis inte användes.

Skattskyldighet vid försäljning av byggnad å jordbruksfastighet bedömes enligt reglerna i 35 § kommunalskattelagen. Detta innebär att skattskyldighet inte föreligger om fastigheten innehafts tio år eller längre tid.

Vad angår avdrag för kostnad för anskaffning av byggnad, som är avsedd att användas i ägarens r ö r e l s e, gäller att avdrag i princip får åtnjutas endast i form av årliga värdeminskingsavdrag. Bestämmelserna härom återfinns i punkt 7 av anvisningarna till 29 § kommunalskattelagen. I vissa särskilda fall får emellertid byggnadskostnaden i sin helhet avdragas under det år, då utgiften för byggnadens uppförande ägt rum, nämligen i sådana fall då fråga är om rent tillfälliga byggnader, avsedda att användas endast ett fåtal år.

Värdeminskingsavdraget beräknas till viss procent av byggnadens värde. I princip bör det verkliga anskaffningsvärdet läggas till grund för beräkningen. Då svårigheter i många fall föreligger att styrka den faktiska anskaffningskostnaden för byggnad har i praxis godtagits en avskrivning på taxeringsvärdet (byggnadsvärdet) under beskattningsåret. Understundom torde

även andra värden kunna komma till användning, beroende på utredningen i det särskilda fallet, såsom bokförda värdet, brandförsäkringsvärdet eller ett särskilt efter värdering beräknat värde.

I fråga om fabriker och andra för industriell verksamhet avsedda byggnader får emellertid som underlag för beräkning av värdeminskingsavdraget inte alltid användas hela byggnadsvärdet. Från detta värde måste nämligen i förekommande fall avdragas värdet å sådana maskiner, som vid fastighetstaxeringen åsatts särskilt maskinvärde eller, om fastighetstaxering ännu inte ägt rum, vid sådan taxering kommer att åsättas särskilt maskinvärde. Värdet av i byggnad ingående maskiner som åsatts särskilt maskinvärde får nämligen avskrivnas enligt reglerna för räkenskapsenlig eller planenlig avskrivning å inventarier beroende på om den skattskyldige är berättigad till räkenskapsenlig avskrivning beträffande dylika tillgångar eller inte. I fråga om avdrag för värdeminskning å övriga inventarier, vilkas värde vid fastighetstaxeringen visserligen inräknats i byggnadsvärdet men inte åsatts särskilt maskinvärde, gäller däremot de för värdeminskning av byggnad fastställda bestämmelserna. Detta innebär emellertid inte att sådana inventarier måste avskrivnas efter samma låga procentsats som byggnaden i övrigt. I praxis har högre avdrag medgivits för hissar, värmepannor, varmvattencisterner m. m.

Storleken av procentsatserna för beräkningen av värdeminskingsavdraget har i praxis gjorts beroende av den förebragta utredningen om byggnadernas livslängd. Utan närmare utredning torde avdrag för värdeminskning å fabriksbyggnader merendels medgivas med 2—3 procent å anskaffningsvärdet. Efter utredning, som visar att byggnaden är underkastad särskilt stor slitning, kan högre avdrag få åtnjutas. Sålunda har exempelvis avdrag för värdeminskning av cellulosafabrik av sten medgivits med 4 procent å anskaffningsvärdet.

Vid försäljning av byggnad, som är avsedd för stadigvarande bruk i rörelse, hänföres köpeskillingen för byggnaden inte till intäkt av rörelse — inte ens till den del som motsvaras av vid taxeringen tidigare åtnjutna avdrag för värdeminskning. Intäkten blir hänförlig till förvärvskällan inkomst av tillfällig förvärvsverksamhet. Om influtet belopp blir skattepliktigt eller inte bedöms sålunda enligt reglerna för realisationsvinstbeskattning vid försäljning av fast egendom.

Frågan om ändrade bestämmelser rörande avdrag för värdeminskning av byggnader som ingår i rörelse eller jordbruk har vid flera tillfällen tidigare varit föremål för riksdagens uppmärksamhet.

Vad gäller avskrivning av jordbruksbyggnader har 1957 års riksdag i skrivelse till Kungl. Maj:t anhållit att frågan härom måtte bli föremål för utredning. Denna verkställs för närvarande av den särskilda sektion inom

skattelagssakkunniga, som den 14 mars 1958 tillkallats med uppdrag att utreda vissa spörsmål rörande inkomstberäkningen i förvärvskällan jordbruksfastighet. Vid 1962 års riksdag väckta motionsyrkanden om bl. a. ändrade avskrivningsregler för jordbrukets driftbyggnader avvisades av riksdagen på förslag av bevillningsutskottet, som i sitt betänkande nr 18 hänvisade till att frågan var föremål för utredning.

Beträffande härefter spörsmålet om avskrivning av byggnader i rörelse har bevillningsutskottet senast år 1962 (bet. nr 18) avstyrkt motionsvis framställt yrkande om utseende av särskilda sakkunniga »för teknisk utredning om en sådan reformering av avskrivningsreglerna för byggnad, som ingår i rörelse, att en ökad avskrivning kan medgivas under byggnadens första tid». Utskottet erinrade därvid om att 1955 års riksdag vidtog omredigering av bestämmelserna om avskrivning av byggnader i rörelse i avsikt att tydligare än tidigare varit fallet markera att hänsyn vid bedömningen av skälig avskrivningsprocent borde tas till byggnadens ekonomiska livslängd. Ändringen avsåg att åstadkomma en viss liberalisering av avskrivningsreglernas tillämpning. Utskottet framhöll att frågan om generösare avdragsregler i förevarande hänseende inte kan avgöras utan en samtidig prövning av hur inkomstbegreppet bör vara utformat för byggnad som är anläggningstillgång. Sålunda kan, menade utskottet, en liberalisering av värdeminskingsbestämmelserna motivera en utökad skatteplikt för avskrivning som återvinnes vid avyttring av byggnaden. Utskottet hänvisade också till att frågan om värdeminskingsavdrag för byggnader i rörelse kan antas komma att behandlas av allmänna skatteberedningen.

Av innehållet i motionerna må här återges följande.

I de likalydande *motionerna I:158* och *II:183* framhålls bl. a. att nu tillämpade grunder vid taxering för inkomst av jordbruksfastighet har vissa betänkliga konsekvenser, som kan sägas vara rationaliseringshämmande. Som exempel anföres att jordbrukarna vanligen icke torde medges avdrag för hela kostnaden vid modernisering av ekonomibyggnad, då vid utbyte av förslitna delar av byggnaden nytt modernt material användes eller t. ex. ny inredning insättes. Likaledes torde inte heller avdrag i allmänhet medges vid sådana omdisponeringar och utvidgningar av ekonomibyggnader, som i och för sig inte innebär en grundförbättring, men väl är betingade av tillämpning av nya rön och metoder för djurhållningen.

I fråga om byggnader i rörelse bör värdeminskingsavdragen bättre anpassas till den faktiska värdeminskningen. Det torde i allmänhet vara så, att värdeminskningen är mest betydande under de första åren. Detta förhållande har lagts till grund för motsvarande bestämmelser t. ex. i övriga nordiska länder, där väsentligt generösare villkor för värdeminskingsavdrag gäller. En allmän strävan inom näringslivet är att anpassa investeringarna efter utvecklingen. Detta innebär bland annat att den faktiska livs-

längden för byggnader i produktionen avsevärt förkortas. En ekonomisk livslängd som icke bringas till rimlig överensstämmelse med den tekniska livslängden måste i längden i hög grad komma att verka hindrande för den snabba utveckling inom näringslivet som nu är ett villkor för livskraft och konkurrensmässighet. Inte minst med hänsyn till de krav på näringslivet som det internationella handelspolitiska läget ställer kan denna i stort sett tekniska fråga inte vila i avvaktan på allmänna skatteberedningens behandling. Den kan med hänsyn till omfattningen av sitt arbete kanske inte inom den närmaste framtiden väntas ha möjlighet att behandla härmed sammanhängande spørsmål. Det är i hög grad angeläget, att frågan får en särskilt skyndsam behandling och att en samordning med reformeringen av avskrivningsreglerna för jordbrukets driftbyggnader kommer till stånd efter förslag av en särskild utredning.

Motiveringen för yrkandet i de likalydande *motionerna I:437 och II:527* återfinnes i motionen II:526. Häri uttalas bl. a. att man i fråga om byggnad som användes i rörelse knappast torde kunna finna så restriktiva bestämmelser om värdeminskningens avdrag som i Sverige. I t. ex. Danmark får man under de fyra första åren avdrag för sammanlagt 50 procent av anskaffningsvärdet och för återstoden under loppet av 20 år. Även Norge och Finland har väsentligt generösare bestämmelser än som gäller i Sverige. Avskrivningsreglerna är i många länder utformade med utgångspunkt från att en byggnad i rörelse anses undergå en förhållandevis större värdeminskning under de första åren. En rätt till avskrivning som grundar sig på en byggnads ekonomiska och icke dess tekniska livslängd skulle otvivelaktigt bidra till att förbättra företagets möjligheter till konsolidering och uppbyggnad av ett riskvilligt kapital.

I de likalydande *motionerna I:520 och II:632* slutligen framhålles att de svenska avskrivningsreglerna för industribyggnader och andra byggnader inom rörelse och jordbruk är otidsenliga. Den beräknade livslängden är i många fall alltför lång och avskrivningsmöjligheterna alltså otillräckliga. En mera rationell och progressiv utformning skulle erhållas om avskrivningsreglerna medgav en högre avskrivningsprocent under byggnadens första tid. I avvaktan på en mera ingående prövning av den bästa tekniska lösningen av frågan kan införas en rätt att första året avskrivna tio procent av byggnadens värde. Förslag härom bör föreläggas höstsessionen vid årets riksdag.

Utskottet

Enligt gällande bestämmelser medges i allmänhet avdrag vid beskattningen för värdeminskning av byggnader med visst årligt belopp, vilket beräknas i procent av byggnadens anskaffningsvärde. Om utredning rörande detta värde saknas lägges i stället vanligen taxeringsvärdet till grund för av-

dragsberäkningen. Skatteplikt vid försäljning av byggnad, som inte utgör varulagertillgång, bedömes enligt reglerna i 35 § kommunalskattelagen. Har byggnaden innehafts kortare tid än 10 år utgör eventuell vinst helt eller delvis skattepliktig inkomst för ägaren. I sådant fall beskattas även vid avyttringen återvunna värdeminskingsavdrag. Har byggnaden däremot innehafts 10 år eller längre är vinsten varken i vad den motsvarar återvunna värdeminskingsavdrag eller eljest att hänföra till skattepliktig inkomst.

I förevarande motioner yrkas utredning av frågan om beräkning av värdeminskingsavdrag för byggnader i jordbruk och rörelse. Motionärerna anser det av olika skäl motiverat med generösare avdragsregler än de för närvarande tillämpade. I vissa motioner uttalas — med hänvisning till att byggnadernas värdeminskning i allmänhet torde vara störst under de första åren efter byggnadens uppförande — att ett system med högre avskrivning under denna tid bör prövas.

Vad först gäller avskrivning å jordbruksbyggnader vill utskottet erinra om att frågan härom för närvarande är föremål för utredning av en särskild sektion av skattelagssakkunniga. Enligt vad utskottet erfarit avser de sakkunniga att slutföra utredningen inom den närmaste framtiden. Med hänsyn härtill anser utskottet sig inte kunna tillstyrka skrivelseyrkandena härutinnan i motionerna I:158 och II:183 samt I:437 och II:527.

Vad härefter angår spørsmålet om avskrivning å byggnader i rörelse får utskottet — i likhet med 1962 års bevillningsutskott — erinra om den av 1955 års riksdag vidtagna omredigeringen av bestämmelserna härom i avsikt att tydligare än tidigare varit fallet markera att hänsyn vid bedömningen av skälig avskrivningsprocent borde tas till byggnads ekonomiska livslängd. Denna ändring av tidigare gällande regler, vilken avsåg att åstadkomma en viss liberalisering av avskrivningsreglernas tillämpning har, såvitt framgår av hittills föreliggande regeringsrättsutslag på området, medfört en gynnsammare bedömning av värdeminskingsavdragen för byggnader i rörelse. Utskottet vill i detta sammanhang även erinra om att enligt praxis avdrag medges för överpris eller merkostnader, därest byggnad, som användes i rörelse, anskaffats för utnyttjande under en speciell konjunktur, och att skattskyldig vid beräkning av inkomst av jordbruksfastighet enligt bokföringsmässiga grunder och av rörelse äger rätt till utrangeringsavdrag å byggnad.

Vid 1955 års riksdag infördes vidgade möjligheter för företagen att göra avsättningar till investeringsfonder. Denna rätt till fondavsättning, som avsågs skola utgöra ett betydelsefullt komplement till bl. a. avskrivningsreglerna i fråga om byggnader, har under 1959 ytterligare utvidgats. I proposition nr 6 till 1959 års riksdag med förslag till ändring av 1955 års förordning om investeringsfonder för konjunkturutjämning uttalade departementschefen att syftet att stimulera långfristiga investeringar borde till-

godoses genom en ökad rätt för företagen att ta investeringsfonder i anspråk och inte genom en generell utvidgning av avskrivningsmöjligheterna. Visserligen medgavs i ett flertal länder, däribland Danmark, vissa extra avskrivningar i form av högre initialavskrivningar. Härvid borde emellertid — menade departementschefen — beaktas att de svenska skattereglerna innebär möjligheter till avskrivningar och annan s. k. förtäckt resultatutjämnning som är större än i flertalet andra länder. En generell utvidgning av rätten till avskrivningar skulle därför i vårt land få andra och från skattepolitisk synpunkt mera betänkliga konsekvenser än motsvarande åtgärder i utlandet.

I detta uttalande vill utskottet instämma. Härtill kommer att frågan om generösare regler i fråga om avdrag för värdeminskning av byggnader inte kan avgöras utan att samtidigt en prövning sker av hur inkomstbegreppet bör vara utformat för byggnad som är anläggningstillgång. En liberalisering av avdragsreglerna kan sålunda motivera en utökad skatteplikt för avskrivning som återvinnes vid avyttring av byggnad.

Såsom 1962 års bevillningsutskott framhållit kan det antas att allmänna skatteberedningen vid sitt utredningsarbete kommer att behandla även frågan om värdeminskningsavdrag för byggnader i rörelse. Med hänsyn härtill och då det får anses mest ändamålsenligt att frågan om dylika avdrag prövas i ett större sammanhang kan utskottet inte biträda vare sig utredningsyrkandena härutinnan i motionerna I:158 och II:183 samt I:437 och II:527 eller lagstiftningsyrkandet i motionerna I:520 och II:632.

Under återopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa, att följande motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I:158 av herr Thorsten Larsson m. fl. samt II:183 av herrar Hansson i Skegrie och Larsson i Borrby angående värdeminskningsavdraget för byggnad som ingår i rörelse eller jordbruk,

2) de likalydande motionerna I:437 av herr Hagberg m. fl. och II:527 av herr Heckscher m. fl. om ändrade avskrivningsregler för byggnad som ingår i rörelse eller jordbruk, ävensom

3) de likalydande motionerna I:520 av herr Lundström m. fl. och II:632 av herr Ohlin m. fl. i vad de avser yrkande om ändrade avskrivningsregler för byggnader i rörelse, icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 23 april 1963

På bevillningsutskottets vägnar:

JOHN ERICSSON

Närvarande:

från första kammaren: herrar John Ericsson, Hagberg, fröken Ranmark, herrar Stefanson, Oscar Carlsson, Wärnberg, Lundström, Gösta Jacobsson, Sundin och Paul Jansson; samt

från andra kammaren: herrar Gustafson i Göteborg, Nilsson i Svalöv, Kärrlander, Vigelsbo, Engkvist, Asp, Christenson i Malmö, Magnusson i Borås, Andersson i Essvik och Forsberg.

Reservation

av herrar *Hagberg, Stefanson, Lundström, Gösta Jacobsson, Sundin, Gustafson* i Göteborg *Nilsson* i Svalöv, *Vigelsbo, Christenson* i Malmö och *Magnusson* i Borås, vilka ansett att utskottets yttrande och hemställan bort ha följande lydelse:

Enligt gällande — — — (= utskottet s. 6 rad 4 nedifrån—s. 7 rad 14 uppfifrån) — — — bör prövas.

Vad angår spørsmålet om avskrivning å byggnader som användes i rörelse har i samtliga motioner anförts att värdeminskningens avdragen borde bättre anpassas till den faktiska värdeminskningen. En sådan anpassning är bl. a. betingad av den tekniska utvecklingen. I motionerna erinras också om att avskrivningsreglerna i många länder är utformade med utgångspunkt från att en byggnad av detta slag undergår en förhållandevis större värdeminskning under de första åren. En större del av totalavskrivningen borde därför förskjutats till byggnadens första tid genom en högre avskrivningsprocent då. I samtliga våra nordiska grannländer tillämpas en sådan, mera rationell avskrivningsprincip.

Utskottet delar motionärernas uppfattning rörande behovet av en på angivet sätt reformerad regel för värdeminskningens avdragen i fråga om byggnad, som användes i rörelse. Det bör tillfogas att även med den mindre justering av reglerna för värdeminskningens avdragen, som beslöts 1955 och som syftade till att möjliggöra ett större hänsynstagande till en byggnads ekonomiska livslängd vid bedömningen av skälig avskrivningsprocent, kan de nuvarande reglerna för ifrågavarande värdeminskningens avdrag icke anses motsvara de krav på elasticitet som de bör äga med hänsyn till den snabbare ekonomiska utvecklingen. Inte minst bör avseende härvidlag fästas vid den pågående ekonomiska integrationen i Västeuropa, som måste i betydande grad öka kraven på konkurrensförmågan hos de svenska företagen.

Det kan visserligen förväntas att allmänna skatteberedningen i sitt arbete även kommer att uppta frågan om värdeminskningens avdragen för byggnad i rörelse till översyn. Beredningens arbete omfattar emellertid hela skattesystemet och det kommer sannolikt att ta ännu några år, innan dess uppdrag blir helt slutfört. För att möjliggöra en skyndsammare översyn av

ifrågavarande regler, varom för övrigt allmän enighet i princip råder, anser utskottet att det skulle vara till fördel om särskilda sakkunniga tillsattes för teknisk utredning av frågan. Dessa borde självfallet i sitt arbete i erforderlig omfattning ha kontakt med skatteberedningen. En reform av avskrivningsreglerna, måhända till en början provisorisk, skulle dock genom en sådan utredning snabbare komma till stånd, vilket utskottet med hänsyn till frågans vikt vill tillmäta väsentlig betydelse.

Det torde ligga i sakens natur att också värdeminskningsavdragen för byggnad, som användes för jordbruksdrift, bör överses i detta sammanhang.

Under återopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att riksdagen i anledning av motionerna I:158 av herr Thorsten Larsson m. fl. och II:183 av herrar Hansson i Skegrie och Larsson i Borrby, motionerna I:437 av herr Hagberg m. fl. och II:527 av herr Heckscher m. fl. samt motionerna I:520 av herr Lundström m. fl. och II:632 av herr Ohlin m. fl. — de senare såvitt avser förevarande fråga — måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att särskilda sakkunniga utses för teknisk utredning om sådan reformering av avskrivningsreglerna för byggnad som ingår i rörelse eller jordbruk att en ökad avskrivning kan medgivas under byggnadens första tid.